

METANOIA: SJUENDE ASPIRANT - KAPITTEL 000

AV ADRIAN

Ildlukta spredde seg raskt den dagen alt endra seg den første gangen. Jeg løp så fort jeg kunne, men var likevel ikke redd. Ei jente klemte godt om hånda mi og førte meg raskt framover. Vingene på ryggen hennes hevet henne et lite stykke over bakken. Hun snakka til meg i korte fraser; «Dette går bra, Lian. Følg meg.»

Over oss hang en sverm av mørke skapninger som dryppa av mørkt gørr. De hadde lenka seg fast til en stor sammenhengende masse som sverma rundt oss.

«Klargjør dere på mitt signal,» utbrøt jenta, mens hun tok seg til øret. Hun dro fram et vakkert våpen med glød av gull. Detaljene var utydelige, men formen var både intrikat og kompakt. Hun sikta opp den mørke svermen som trengte seg nærmere. «Nå!»

En eksplosjon lyste opp foran meg. Rundt oss klang lydene av hundrevis av rifler og pistoler fra lysende skikkelser, som henne. Hvor enn de avfyrte, etterlot de et spor av gulldryss som skinte fra den mørke hvelvingen ovenfor. Engelen ansikt lyste opp fra skuddene hennes. Kulene føyk fra utløpet og rev lenkene mellom skapningene fra hverandre. Hærskaren av lyse skapninger så ut til å stadig ese ut. De kasta små sylindere som skapte fyrverkeri av blendende glød i mørket. Kulene deres skar gjennom mørkemassen så sollys regna ned på oss.

De mørke skapningene falt mot bakken som regn, men samla seg snart til et massivt spydhode. Spissen retta seg mot meg bakken og suste fram. Jeg ville helst løpe den andre veien, men engelen klemte meg rundt hånda og ga meg et lite smil.

«Ikke slipp taket nå, Lian,» betrygga hun.

Vingene hennes strakk seg ut i et bredt spenn og flaksa oss opp i lufta. Spydet skratta mens det også retta seg oppover. Jeg kjente de mørke klørne skrape mot fotsålene mine.

«Lian,» ropte engelen. «Jeg kaster deg om kort tid. Gjør deg klar!»

Med stor kraft slynga hun meg opp i lufta, så vinden reiv i klærne mine. Salven hun skøyt var rask men nøyaktig. Fra eksplosjonene som kulene skapte løsna lenkene lett. De mørke skapningene falt mot bakken, like snart som tyngdekraften ville ha meg ned igjen. Suget i magen støkk i meg da jeg falt mellom skyer og alle disse skapningene. Men jenta suste mot meg og fanga meg i armene sine. De varma mens hun dalte ned på bakken igjen med hjelp av det store vingespennet.

Alt kjentes uvirkelig ut, og vi snakka mye om dette med psykologen. Hallusinasjon var den beste gjetningen. Ingen trodde på det, og da fikk det vel være sånn.